

OZVĚNY SMIDARSKA

KVĚTEN 1997
Kč 5,- 17

Z obsahu čísla: Slovo starosty X 100 let SDH v Chotělicích X Seriál Fr. Vaníčka - Pouť ve Smidarech X Historické okénko X Společenská kronika X Křížovka

Slovo starosty

V současné době dochází ve Smidarech i sloučených obcích k značným zemním výkopům spojených s budováním plynu, vody a telefonů. Obracím se proto na občany, aby ve společném zájmu s obecním úřadem věnovali zvýšenou pozornost těmto pracem. Prováděcí firmy mají za povinnost provést výkopy a vše upravit do původního stavu. Všimněte si kolem svého domu inženýrských sítí, hlavně odvodu dešťových vod. Všechny občany Smidar žádám, aby byli trpěliví a hlavně tolerantní v mezích daných možností zvláště v době pouti ve Smidarech. Věřím, že všichni občané pochopí nutnost provádění prací, které v brzké budoucnosti výrazně zlepší životní podmínky ve Smidarech.

Jan Šefara
starosta

OKRSKOVÁ SOUTĚŽ HASIČSKÝCH DRUŽSTEV

Dne 17.5.1997 se sejdou členové SDH místního okrsku Smidary na oslavách 100.výročí založení Sboru hasičů v Chotělicích. Jsou to sbory Smidar, Křičova, Loučné Hory, Ohnišťan, Šaplavy a hlavně Chotělic.

Budou pozvané i SDH blízkých obcí jičínského okresu.

Chotělice se na tuto slávu jaksepatří již chystají.

Opravují starou hasičskou zbrojnici i bývalou sběrnou mléka, která jim bude sloužit jako sklad. Obojí dostane "nový kabát" /omítku/, oprava střechy i vrat je zajištěna.

Doufáme, že i ostatní občané se zaměří v rámci jarního úklidu na úpravu obce.

Soutěžní den bude zahájen v 7,30 hodin řazením do průvodu před budovou bývalé školy v Chotělicích a průvod půjde od hasičské zbrojnice přes půl obce až na místní hřiště, kde bude slavnostní zahájení. Proběhne soutěž přihlášených sborů v hasičském útoku a štafet. Ovšem nebude chybět i řádné občerstvení, které zajišťuje hospoda u "Zeleného háje". Po vyhlášení výsledků a přidělení cen a diplomů srdečně zveme všechny na společenskou pouťovou zábavu ve 20,00 hodin.

Nezbývá nám už nic jiného, než přát pěkné počasí, které by přispělo k dobrému a příjemnému průběhu oslav.

Jana Šedivá

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Žáci školy Lukáš Bužík ze 4.třídy a Pavlína Wonková ze 3.třídy si vysloužili zasloužené uznání svých spolužáků i učitelů za svoji poctivost. Lukáš Bužík našel 500 Kč a čestně je vrátil postižené Janě Šolínové ze 6.třídy a za několik dnů stejně hodnotnou bankovku našla Pavlína Wonková, která jednala stejně poctivě a vrátila ji Nikole Rebičové z 1.třídy.

Oba žáci se tak stávají zářným příkladem nejen pro žáky školy, ale i pro dospělé.

V měsíci dubnu byly zahájeny postupové soutěže. Již 14.dubna se zúčastnil úspěšný recitátor Jan Rejthárek krajské soutěže, kde přednesl vlastní vyprávění o svém mladším bratříčkovi.

Pěvecká soutěž Zlatý slavík má svou bohatou tradici. V letošním 1.kole zvítězily ve všech kategoriích dívky. Nejmladším "zlatým slavičkem" se stala Kateřina Šanová z 1.tř., v kategorii žáků 3.-4.tř. zvítězila Monika Břízková z Loučné Hory a v kategorii žáků 5.-6.tř. Ladka Berglová. Všichni vítězové se zúčastní spolu s Barborou Štěrbovou z 8.tř. okresního kola v Hradci Králové dne 15.května.

Pěveckou soutěž vyhlásil také Dům dětí a mládeže v Novém Bydžově. Dne 13.5.pojedou reprezentovat smidarskou školu všichni "slavíci" a s nimi Koloman Bužík, Lenka Truksová a Jan Rejthárek.

Poznávací přírodovědná soutěž byla v loňském roce pro smidarskou školu velmi úspěšná. V okresním kole žáků 1.-3.tř. obsadila Jana Matějková z Ohnišťan 11.místo a Alena Hanušová v soutěži zvítězila! V letošním roce budou naši školu v Hradci Králové dne 3.6.reprezentovat nejúspěšnější účastníci základního kola Alena Hanušová, Jana Matějková, Monika Břízková, Jan Rejthárek ze 4.tř. a Pavlína Žilková, Petra Píšová, Leoš Roubal, Věra Suchá z 5.tř.

Všem reprezentantům smidarské školy budeme jistě všichni držet palce a přát co nejvíce úspěchů !

PhDr. František Vaníček

ZE SMIDAR A OKOLÍ

Všem, kdo mají rádi Smidary

Sunny days seem far away

Slunné dny se zdají
být už daleko

Michael Jackson

Pout' ve Smidarech

Rád vzpomínám na překrásné smidarské
poutě, dnes se mi to zdá jako pohádka.

Bohumil Horyna
Český malíř a grafik,
rodák červeněvský.
/dopis z roku 1988/

Lidé milují jaro a jeho nejkrásnější měsíc - máj. Pro květy, barvy
a vůně v přírodě, vzruchy a melodie v duši člověka, pro lásku.

My Smidaráci jsme měli květen ještě radši než ostatní lidé. První
květnovou neděli po svátku svatého Stanislava, kterému je zasvěcen
místní kostel, se u nás odjakživa slavila pout'.

A nebyla to pouť ledažaká, to mi věřte. Již od začátku týdne se sjížděly maringotky, nákladní auta a jiné povozy, z nichž vyskakovaly roztodivné, jakoby cizokrajné postavičky, které před doširoka rozvřenýma očima obendujících kluků a holek začaly stavět kolotoče, houpačky, střelnice, cirkusové stany a jiná lákadla. Hned druhý den hudba z amplionů vyhrávala naplno a jarní větřík roznášel útržky laciných melodických šlágrů po městečku a jejich ozvuky zapadaly až někde pod Křičovským kopcem, za Medřičem u chotělského zámku i pod loučnohorskou Bažantnicí.

Konečně přišly hlavní dny.

V sobotu dopoledne začali rozkládat své stánky pouliční prodavači. To bylo pro nás rodeo, páni, po obou stranách náměstí až dolů ke kostelu, dokonce i některé krámky se prý zatáčely kolem galanterie Pekárkových do Kaprovky, ale to vím už jenom z doslechu. A hned jsme se tam proplítali a proflakovali a dávali si do trumpety cukrovou vatu namotanou na špejli a lízali ostopéro turecký med, proti gustu žádný dišputát, chechtával se náš děda a ten apetýtu jaksepatří rozuměl, byl to šenkýř z hospody U Steinerů, očumovali jsme marcipánová srdce, která z nich vybereme pro mámu a tátu, aby se mohli o pouti taky radovat z dárků, byli jsme zvědaví jak svíčkové báby, když jsme otvírali obálky se štěstím, pouštěli jsme na provázku balónky jako barevné dušičky, bombardovali míčkem plechovky, kupovali jsme si losy a vyhrávali na ně všelijaké figurky, já měl nejradši sádrové psy, to byla moje parketa, pánové dámové, my jsme vám po pouti měli doma úplný sádrový psinec a všude haldy papírových růží, máma hudrovala, že mně naklofcuje, ona vám vždycky hýřila osobitým výrazivem, ale já jsem stejně věděl, že se durdí jen tak naoko, že měla ve skutečnosti radost, že já jsem měl radost, a jestli jsme utráceli? no a co?, teď po těch dlouhatánských letech už vím, že to, co jsme utratili, byl náš život, že už je stejně všechno krásné totam, můj klukovský ráj a dětský domov se propadly a už se nevrátí, odešli táta s mámou, zmizeli sádroví hafánci, růže z krepového papíru, prstýnky ze štěstíčka, naše první rozdivené lásky, zbyla jen matná sklíčka v mozaice uplynulého života a dny, které nám ještě zbývají, v nichž už nikdy nemůžeš pocítit radost z blýskavých cetek poutí svého dětství a vzrušení z toho nepochopitelného nádherně napajcovaného haraburdí mládí.

Otevřeno bývalo přes "pouťový" víkend i v obou cukrárnách, nahoře u Matysů, kde jsme se ládovali čokoládovými koulemi z oplatek, a dole

pod kostelem v té divuplné cukrárničce, kde byly za skleněnými vitrinami někalikaposchoďové máslové štrůdle s načervenalou mramorovou polevou, čokoládové pišingry, sněhobílé masivní domky, kremrole a rakvičky, jejichž smetanovou náplň bičovali Zástěrovci snad devíticásatou kočkou plantážnických otrokářů, a pak se tam prodávala, ladies and gentlemen, legendární zmrzka, to vám nebyla obyčejná zmrzlina, kdepak, kam vás vede slepá vášeň, to byla balada o očích topičových, co bych líčil, to byla báseň, ta psala, to vám teda řeknu, tu jakoby točili starý pan Zástěra se syny Jarkou a Zdeňkem v jiné galaxii, nikdy jsem se s takovou zmrzlinou už nesetkal, a to vám musím říct, že jsem jí ve svém životě pak spořádal pěkné kupy, nejen ve Smidarech u Zástěrů a Matysů a v Novém Bydžově u Macháčků a Smutných, ale i v těch daleko slavnějších pamlskárnách v Praze U Myšáka ve Vodičkově ulici, U Itala na Pernštejně, v Liberci na Pražské, v hradeckém Burgasu, v Modré cukrárně na Main Street v Mariánských Lázních, na Mariahilferstrasse ve Vídni, na Bull Ringu v Birminghamu a v rockové cukrárně na Piccadilly Circus v Londýně, kde všude byly zmrzlinové krémy vyráběny na nejmodernějších strojích s nejrozmanitějšími příchutěmi, a propos, víte, že v té bigbeatové delikatesárně na londýnském Dilly nedaleko sloupu s Erotem směrem do Soho, jak se zahýbá do uličky lásky Denmarket Street, měli i zmrzliny "erotické" s láčovnými názvy, fakt, některé jsem si poznamenal, posuďte sami: "Caress Me Nearer, Hotcha Babe" - "Mazli mě zblízka, úžo", "Pet Me, Chick" - "Cicmej mě, buchtí", "Be Wild, Cat" - "Rozdivoč se, mača", "Pistazzio French" - "Pistaciový francouzák", "Blond Bombshell" - "Světlovlasá bomba" alias "Blondátej Kusanec" vulgo "Tornádo Žrži", omlouvám se za málo výstižné a sugestivní překladové ekvivalenty, dost, dost, dost, je to zbytečné, fakt, protože v jednom státěčku v srdci Evropy, v městečku nepatrňoučkém, že ho stěží na mapě najdeš, vyráběli cukroví šamani pod kostelem svatého Stanislava zmrzlinečku, která jako nebeská mana padala odkudsi zhůry do připravených od ucha k uchu rozcapených papulí tamějších kluků a holek.

Tancovalo se vždy po všechny tři dny, už i odpoledne v sobotu od dvou hodin, v sokolovně a dole U Zajíčků, někdy i v radničním hotelu. K sobotě a neděli se přimykalo také pondělí, kdy se modřilo a slavilo posvícení.

Ani byste neřekli, že někteří šampioni měli takovou výdrž, že začali mastit parket v sobotu a vyhánět je museli v pondělí, abych byl ještě přesnější, až za úterního rozbřesku, kdy nový den vítalo kokrání kohoutů u Trejbalů, u Baldů, u Kučerů.

A brali vám to od podlahy až do rána, levou rukou vzhůru točili žárovku, pravou zaklesnutou dímě za tajli,....ó ó d e z d i k e z d i , t ó ó v á m t o j e z d í í , a k a ž d ý p o s v é m p r k n ě !!!...ó ó d r o h u k r o h u u , p ó ó z o r n a n o h u u , a č í í j e p o s v í c e n í . . . n a š é !! a m u z i k a n á m k t o m u p ě k n ě v á á l í í , t y s e š r o z p á l e n á , a ž t o p á á l í í , ... a ž á d n á n i m r a č k a a š o l í c h a č k a ... p ě k n ý t ó ó č o a t ě s e k o č k y p u d r u j o u . . . a h o l k á m , p a n i č k á m a b a b k á m s e v o č í c h r o z h o ř e l y p r a v ě k é o h n ě , k t e r é s p a l o v a l y r o z k u r á ž e n é p a r t n e r y j a k o k d y s i p ř i a t a v i s t i c k ý c h r i t u á l e c h n a š í c h j e s k y n n í c h p ř e d k ů , a k d y ž h u d b í ř í r o z b a l i l i m o d e s r o b e s r a m b a j s , z a č a l i s e n a p a r k e t u v o d v a z o v a t t a k y š t r á f c i , v o h á k n u t í v e s v ý c h ž ů ž o g a l a k v á d r e c h v ú z k ý c h p ř í l é h a v ý c h r o u r á c h n a d k o t n í k y , v s a k á c h a ž p o k o l e n a a v m a ď a r e c h n a v y s o k ý c h g u m á c h , j a n č i l i j a k o s e k l í s e s v ý m i k r i s t ý n a m i a p o t á p ě l i s e a ž k p o d l a z e , a v í t e , ž e s i d o k á z a l i s t ř í h n o u t m o d e r n í t a n c e i l i d o v k y , v z p o m í n á m s i , j a k c e l ý s á l b u g a ř í l a t w i s t i l a s j í ž d ě l s w i n g o v o u s v í j e č k u z a h a l a s n ě h o z p ě v u

K o u p i l j s e m s i k o z u
o d j e d n o h o s t r e j c e ,
s a k r a m e n t s k á k o z a ,
o n a d o j i t n e c h c e .

Byly vám to nářezy, panenka podsrbpenská !!! A tyhle rustikálně rádobysofistikované mumraje, tohle spojení tradice, přetržené protektorátním pústem, s módními světáckými trendy, které k nám se svobodou přicházely ze západu, tyhle mišmaše polek a valčíků, swingu, boogie-woogie, truckey-truckey, twistu, samby, charlestonu, říznuté a umocněné krkolomně kaskadérskými a groteskně bizarními tanečními figurami, tahle směsice různorodých žánrů, melodií a rytmů, tyhle nezapomenutelné báječně praštěné pell-melly zachvacovaly po osvobození v pětáctýřicátém celou naši zem.

O smidarských poutích bouřily tyto tanečně hudební trmy-vrmy na parketech místních tančírén celé tři dny.

Na posvícení mají také pěkné vzpomínky smidarští milovníci kulatého nesmyslu - fotbalového míče.

Z restaurace U SAMLERŮ, kde bylo středisko fotbalistů, zaznívala hned po posvícenském obědě jejich slavná hymna, /kterou dnes pro vzpomínku a pro paměť budoucích generací zaznamenáváme in extenso/:

S m i d a r y , m ě s t o z n á m ě ,
v z á p a s e v ž d y p o ř á d n ě ,
v y h r á v a j š o u r a č k o u ,
m l á t ě j í k l a p a č k o u ,
g ó l y v š a k n e d a j ž á d n ě .

/Vysvětlivky/

/Karel Fiala, pokladník
fotbalového klubu SMS
Smidary. Hynek Samler,
šéf restaurace, kde
měli fotbalisté kabi-
ny.

K d y ž m a n š a f t v y r u k u j e ,
v ý b o r s e n a f u k u j e ,
k d y ž m a n š a f t p r o h r á v á ,
F i a l a n a d á v á ,
S a m l e r m u p ř i z v u k u j e .

V ú t o k u s t a r á k l a s a ,
n e b o j í c í s e m a s a ,
k d y ž Á d a c e n t r u j e ,
F r a n t a h n e d s k ó r u j e ,
u ž j e t o j e d n a n u l a .

Áda Vostatek a Franta
Hak, vynikající kří-
delní útočníci SMS
Smidary.

K r á s n ý L u b o r v b r a n c e ,
k d o n a n ě j z a ú t o č í ,
h n e d v o l á : " A m b u l a n c e "

Lubor Lindr, nezapome-
nutelný, charismaticky
elegantní a mrštný
brankář SMS Smidary./

Hráči ustrojeni už v dresech a v kopačkách opouštěli jeden po dru-
hém S a m l e r o v u hospodu a táhli přes Smidary, doprovázeni po-
četným davem diváků, a pokračovali za Pilařovým mostem po hlavní
silnici směrem na hřiště za M e d ř í č e m .

O posvícení se nehrála mistrovská utkání " h r b a t é ž u p y",
jak se přezdívalo fotbalové třídě, kde zápolily S m i d a r y , V y -
s o k é V e s e l í , S t a r ý B y d ž o v , C h u d o n i c e ,
M ě n í k , S l o u p n o , Ž l u n i c e a další kluby, ale konaly
se přátelské mače s mužstvy mnohdy z vyšších soutěží. Před hlavním
zápasem nastupovali na hrací plochu dorostenci a stará garda.

Mladí i starší diváci, mezi nimiž nechyběly ani dívky a mladé
paničky s kočárky, obklopovali hřiště ze všech stran, fandili i ze
silnice. Občerstvovali se u stánku se zmrzlinou, kterou sem dopravo-
vali ze svého cukrářství pan Matys nebo pan Zástěra.

Vzpomínám si na jedno památné posvícenské utkání, bylo to někdy v
polovině čtyřicátých let.

Na medříčské hřiště vběhli nejlepší hráči SMS Smidary - L u b o r
L i n d r, E m i l H u š e k, P e p í k V l a s á k, V a š e k
J e l í n e k, K á ě a O u ř e d n í k, M i r e k Č í ž e k,
F r a n t a H a k, K a r e l V o l a n s k ý, M i r e k R á -
l i š, P e p í k M a c h e k, P e p í k H o l ý.

/ Za úplně správnou sestavu neručím, je to přece jenom už přes
padesát let./

Jejich soupeřem nebyl nikdo jiný než klub s hohatou tradicí,
pražská V i k t o r k a, kdysi člen nejslavnějšího československého
fotbalového triumvirátu, který tvořily AC SPARTA, SK SLAVIA a SK
VIKTORIA ŽIŽKOV.

V pruhovaném dresu V i k t o r k y tehdy kopal mladý O l d a
M e n c l í k, smidarský rodák a bývalý hráč SMS SMIDARY a AFK NOVÝ
BYDŽOV, s ním jsme viděli jeho spoluhráče, proslulé pražské fotbali-
sty, T ů m u, M o u r k a, J o u z u, R a n d á k a, Č i h á k a,
H l o u š k a, V y l e ě a l a, F i l i p a a jednu z největších
legend československé kopané - Z a j í č k a.

O l d ř i c h Z a j í č e k býval už v mládí hráčem VIKTORIE ŽIŽ-
KOV, pak odešel do AC SPARTY a reprezentoval ČESKOSLOVENSKO. Když byl
na vrcholu slávy, hrával ve SPARTĚ v útoku, který svého času byl
považován za nejlepší v Evropě, ne-li ve světě :

F a s c i n e k, Z a j í č e k, B r a i n e, N e j e d l ý, K o -
l o c z a y. Ke konci své velké fotbalové kariéry se Z a j í č e k
vrátil do milované VIKTORKY.

Smidarské publikum mělo tenkrát o posvácení možnost obdivovat umě-
ní tohoto M í č o v é h o E k v i l i b r i s t y, jemuž tleskaly
desetitisíce na fotbalových stadionech po celé Evropě.

Jinak posvácení bylo už poznamenáno špetkou lítostí, že se budeme
muset se vším na rok zase rozloučit.

Některé prodejní stánky i zábavní podniky měly v pondělí sbaleno
a jejich majitelé a osádky odjížděli zas o kus dál, aby na dalších
štacích ozvlášťňovali banalitu života třpytnými nicůtkami a
neuvěřitelnými kejklemi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

...a říkejte si co chcete, i dětinský náš věk je ve skutečnosti jakýsi krásný kriminál. Chceme se z něho za každou cenu dostat; až zmoudříme, rádi bychom se třeba na chvíli vrátili, ale mříže jsou z druhé strany.

Jan Skácel

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tenkrát jsem byl ještě škrvně, ale pozor pozor, ne zas tak malé, měl jsem za sebou první třídu obecné školy, tedy žádný kvičák a bečoun, to bych prosil.

Hned po pouťovém obědě jsem vyrazil se cournout mezi stánky, štrádoval jsem si to nahoru k lunaparku, pokopával klíďo pídó kamínek a popískoval, jako bych šel kolem jen tak náhodou, šéf a jediný zaměstnanec mrňavé kolibří střelničky, která se choulila k parku, dobře věděl, že se tady proflakuju naschvál, že to jenom fintím, ale napoprvé si mě ani nevšiml, byl to koumes, dědek měl panečku v bedně, teď to vím, určitě proto, aby se nezdálo, že se vnucuje, a pak bylo mu to jasné jako facka, že se vrátím, že na rohu U Ř e h á č k ů tam hodím zpátečku a štandopéde si to pohasím zase dolů, dědek se už šklíbil v ústrety jako ďaur, a jen tak zničehonic procedil skrzevá dva zuby, kterými se ještě honosil, kam se ženeš, a já se zatím plahočil jako želva v invalidce, kam se řítíš, Buffalo Bille, dělal jsem, jako že neslyším, tak přece počkej, vejrali jsme na sebe, prcek, kterému ještě teklo mlíko po bradě, a vysloužilý pistolník, dědek si mě chvílku taxíroval a pak vzal pušku, něžně ji pohladel, dal do ní brok, tady máš svou winčestrovku, Buffalo, a já jsem vám neodolal, já jsem vlastně nikdy nedovedl nikomu nic odepřít, vždycky jsem byl "jako na vařený nudli", jak říkávala máma, moje zlatá máma, a ta měla setsakramentsky prokouknutého, to vám teda řeknu.

T a k u ž p o j ď , škemral militantně dědek a šermoval ve vzduchu flintou, hele, ty válečky na tebe čekaj, Buffalo, už se nemůžou dočkat, pacholci jedny, až do nich pustíš dávku olova, víš, co jseš, klučiku, ty jseš K r á l s t ř e l c ů , tak a teď pal, Buffalo. Strčil jsem flintu až k samým válečkům, byla to střelnička docela malinkatá, nad pultem mi sotva byla vidět kebule, vypnul jsem se na špičky, podepřel packy o pult, zamhouřil jedno oko a zaviklal kohoutkem, válečky padaly, dědek ládoval, ale ten poslední válec, votrok votrocká, se kutálel a kutálel aneane spadnout, dědkovi se zježil

krsek vypelichaných chlupů na šišce, já jsem poskakoval jako kabača, oběma nám svítily oči, a když se váleček konečně skutálel, uf uf to byla trefa, Buffalo, začali jsme oba hurónsky povykovat jako Indiáni před mučednickým kulem /až teprve mnohem později jsem přišel na to, že dědek vždycky drkl nenápadně do kovové skříňky, aby válečkům pomohl dolů/.

Skamarádili jsme se, byl to dědek správňák, byli jsme fakticky spřízněné duše, noné, flinta a výstřely, to bylo naše vzrůšo, aby mě přilákal, častoval mě jmény slavných pistolníků z Divokého západu, bůhví, kde to bral, tvářil se přitom, jako by je kdysi dávno znal, tak pojď ty, T o r o n t o, ty můj parde, P o b o ž n ý s t ř e l - č e, ty držíš pušku jako K i d a mhouříš oko jako D i v o k ý B i l l, a ta blesková rychlost, ale mně se nejvíc líbil B u f f a - l o B i l l, a oba jsme přitom byli spokojení, jeli jsme na hol- port, dědek, protože ze mne vymámil pár kaček, které mi dal můj hodný děda Pavlík, táta naší mámy, co měl naproti hospodu U S t e i n e - r ů, a já jeho malý střapatý kunčaft jsem byl šťastný jako blecha, protože jsem ve svém živůtku páčil jako D i v o k ý B i l l.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Panebože, kdeže je tomu konec, jak to, že si to vůbec ještě pama- tuju, je mi teskno, smutno a úzko, když si uvědomím, že z toho všeho zbyl jen obrázek, zamžený dýmem z dědkových pistolí, střelníčka skončila někde na smetáku, Manitou už dávno povolal do věčných lovišť dědka pistolníka, který se tam prohání na nádherném vraníkovi, s pro- klatě nízko spuštěnými kolty po boku a rychlopalnou winčestrovku u sedla, roztáčí nad hlavou laso a nad purpurovými prériemi tam nahoře se rozléhají dědkovy výkřiky j u p í í ! ! j u p í í ! ! !

Prožívá tam jistě své druhé a věčné mládí, co já vím, dědek pistolník, šéf střelníčky mého raného dětství ze vzdálené smidarské poutě...

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

V polovině třicátých let býval U S t e i n e r ů hostinským Václav Pavlík, otec mé matky, můj dědeček.

V prostoru od Pavlíkova hostince až k Matysově cukrárně bývaly rozloženy střelnice, houpačky a kolotoče rodiny Flaksovy, nejbohatší z majitelů zábavních podniků. Pro ně se nehodil ten zprofanovaný ná- zev komediantů.

Flaksovi muži a ženy byli z jiného těsta, inteligentní, sebevědo- mí, decentního vystupování, měli exotické vzezření, muži nebyli ne -

podobní zámožným argentinským rančerům, ženy sluly uhrančivou krásou s jihoamerickým apealem.

Před dědovou hospodou stával široko daleko známý Flaksův kolotoč s barevnými zvířátky, na nichž se vozily celý den hrozny rozjásaných dětí.

Před atrakcemi hrával kdysi velký flašinet, u Flaksů orchestrion, někdy vystupovali Flaksovcí jako kapela, šéf tloukl na buben, jeden syn hrál na harmoniku, druhý foukal trubku a všichni zpívali.

Teprve v pozdější době setřela komercializace původní atributy poutí a posvácení a zmodernizovala jejich kolorit.

Tenkrát nebyly dětské kolotoče poháněny elektricky, ale lidskou silou. Hoření část kolotoče byla vlastně ohromné kolo s dřevěnými hřídeli, které bylo zakryto připevněnými poutovými obrazy.

Tam nahoře byli kluci, vybraní matadoři, siláci ze Smidar, už z měšťanky, Standa Mikšovský, Vašek Kusů a jiní pořízkové, kteří opření o hřídele tlačili a uváděli kolotoč v chod.

Když byla přestávka, kluci si přece museli také trochu oddechnout, podařilo se mi někdy mezi ně vetřít, vždycky jsem se cpal mezi starší kluky, a teď bych se hrnul zase zpátky, a jakým šupem, kluci tam tenkrát brali občas i nějakého mrňouse, aby ho povozili - a už to frčelo.

A právě z toho kolotoče, když jsem se vozil nahoře, jsem jednou škvírou mezi obrazy zmerčil našeho dědu, jak se plížil z hospody s ošatkou poutových koláčů k staré paní Flaksové do maringotky, já jsem hned věděl, že to dobrák dědouš dělá kvůli svým dvěma malým vnoučátkům, kvůli mně a mé sestře, která chodila už do třetáku, abychom se mohli celý den darmiko vozit na kolotoči, děda si myslel, že ho nevidím, ale já ho šmíroval zezhora, bylo mi hned jasné, že tuhle ošatkovou cestu dědík podniká už ode dne, kdy bábrle napekla koláče, kdepak já byl číman, vždyť už jsem byl stará máza ve druháku, to už jsem neměl tak prázdnou v myslivně.

Chudák děda, v sedmatřicátém roce zemřel a jeho pohřeb byl právě ze S t e i n a r o v y hospody a já už jsem pak na tom pohádkovém Flaksově kolotoči s malovanými koníčky, jelínky, slonečky a kravičkami nikdy nejezdil, to už jsem pak byl větší a přeregistroval se do vyšší kolotočnické kategorie a začínal jsem vytáčet holky na řetízáku, zradil jsem starého dědka pistolníka s jeho střelníčkou, v níž mohl Buffalo Bill strčit hlaveň své winčestrovky až k válečkům, a začal jsem chodit k honosnější konkurenci, do Flaksových hogofogo

střelnic, kde jsem se naparoval před hordami přihlížejících holek.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Velký holky nebrečí.

Velký holky nebrečí.

Jó, velký holky nebrečí-í-í.

Ty nebrečí.

Jó, velký holky nebrečí-í-í.

John Kennedy Toole

Atrakce byly tenkrát v provozu dlouho do noci, šlágry, linoucí se podbízivě z amplionů, a barevná světla, zářící jako neónové reklamy velkých měst, podmalovávaly pouťovou atmosféru kolem parku na dolním smidarském náměstí.

Křižoval jsem lunapark a hledal v tom osvětleném a hlučném večeru partu.

Všiml jsem si, že se u jedné z Flaksových střelnic srocujou větší davy. Všichni pozorovali mladíka střední sportovní postavy a kaštanových vlasů. Mohlo mu být asi dvacet. Na pultu střelnice měl z jedné strany vedle sebe kupu broků a na druhé straně hromadu růží. Vždycky vám zlomil pušku, přiložil ji na vteřinku k líci a vypálil. Špejle praskaly a růže létaly střelnicí jako exotičtí ptáci, které někdo pustil na svobodu. Flaksova Carmen s uhrančivýma očima uvnitř střelnice je sbírala a rovnala na pult.

Pálil jako smyslů zbavený, mně vám to připadalo, že snad po těch růžích ani nejde, jako by chtěl na něco zapomenout, co já vím, měl stisknuté rty a divoké oči, vůbec nevnímal okolní svět a jednom kuse se strefoval.

Opodál stála brunetka, nevídané krásy, fakt, nepřeháním, a nespouštěla z něho oči. Vždycky sebou trhla, když vystřelil a praskla špejle. Zdálo se mi, že brečela. Byla strašně smutná, páni, já jsem tak smutnou holku ještě nikdá neviděl. Vždycky jsem si myslel, já vůl volověná, že velký holky nebrečí.

Když mu došly broky, stál chvílku jako sfinga a pak jen mávl rukou, přivolal si Carmen, jako kdyby to byla jeho otrokyně, a poručil si další stovku. Zase se do toho dal, snad si chtěl vystřílet srdce z těla, bůhví. A znovu ten déšť růží.

Tohle vám trvalo skoro hodinu. Čumáků se tam nahrnulo jako mraků.

Přes pult pomalu už ani nebylo vidět, co tam bylo růží, některé padaly na podlahu střelnice nebo ven na dlažbu. Ten kofr po nich šlapal nebo je odkopával mezi diváky. Starší lidé brumlali, co to bude

stát za hříšné peníze, že je to vyhazování, že si dnešní mládež neváží peněz a jiné průpovídky zmoudřelého stáří.

Pak to skončilo.

Mladík hmátl do zadní kapsy u kalhot, vylovil hrst zmačkaných bankovek a zaplatil.

Přejížděl nepřítomně očima haldy trofejí, jako by se ještě k něčemu chystal. Náhle se sehnul a sebral ze země jednu rudou pošlapanou a špinavou růži. Rozhrnul mračna kluků, kteří tam okouněli, a namířil si to rovnou k té šíleně smutné smidarské princezce. Před ní se zastavil, díval se skrze ni, jako by byla vzduch, a pak jí tu růži vstrčil za blůzu.

Otočil se a pomalu odcházel přes park, až úplně zmizel.

Stříbrně oranžové kotouče světél plachtily jako vesmírné talíře, které navigovali malí ufonci na nočním smidarském nebi.

Je to už dávno, ale mně vám nikdy tenhle obrázek nevymizel z paměti, ten střelec růží, se srdcem bolavým, a to jeho gesto, s jakým zapíchl sestřelenou špinavou růži za blůzu té holky, a já vám ji pořád vidím, jak strašně zesmutněla a stále se dívala tím směrem, co odcházel. Barevná světla jí žíhala tvář, z které vyprchával život.

A ten jejich smutek, jako by vám vlezl i do mě, a už jsem se ho pak nikdá úplně nezbavil, i ta jímavá krása té holky vstoupila na věky do mých snů, to jsem ještě nevěděl, že jsem se tenkrát poprvé setkal s tou trýzní člověka, s tím údělem, který jsme všichni dostali do vínku a který žene holky a kluky k sobě a zase je sadisticky odtrhává a po němž zůstává ten smutně krásný zoufalý pocit, jemuž jsem tenkrát ještě nerozuměl.

Já jsem byl tehdy klacek "in statu nascendi", to je pravda, ještě jsem úplně nevyrostl z klukovských her, kdy jsme se utkávali v bitkách "na četáci a na lupáci", které kolikrát přerůstaly ve strašlivé řeže mezi "doleňáky a hořeňáky".

Tenkrát jsme ještě neměli čas na holky a jejich hihňání nám šlo na nervy, i když po pravdě řečeno určitého šajna jsme dostávali, když šla holka kolem, o lásce jsme neměli ani páru, to ne, ale jako bychom cítili, když se holka vochovejtlá blíž, že lítá něco ve vzduchu, něco zvláštního a tajemného, co já vím, něco, co se mezi kluky vůbec nevy-skytovalo.

A stalo se to vůbec takhle? Já vám už ani nevím, vždyť to, panebože, bylo už tak dávno. Možná, že to bylo trochu nebo úplně jinak, možná že v časech, které potom přešly, se obrysy začaly rozpíjet a

obrázek se měnil a ztrácel a znovu se objevoval v jiné podobě, ale co nezmizelo, to byl můj skutečný opravdový pocit z prvního setkání s mučivým žalem lásky.

A kdo to vlastně byli? Vždyť je to už jedno, ti dva pak opustili Smidary, každý šel svou cestou, už se nikdy nesetkali. Nechali to za sebou, ani se neohlédli, čas všechno zhojil. Snad až na malou jizvičku, která jim zůstala na srdci ? Kdo ví ?

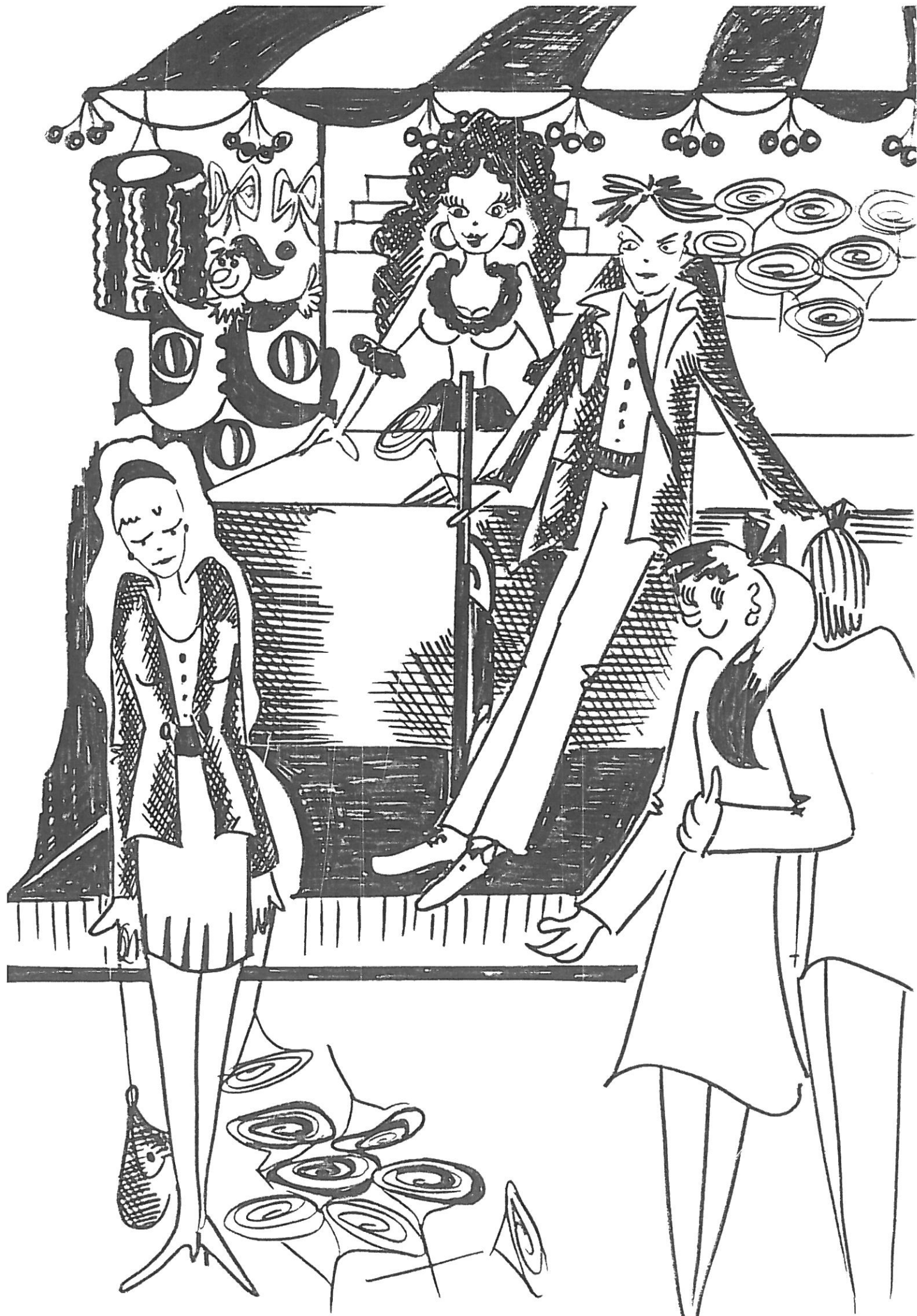
On vlastně ani stoprocentní Smidarák nebyl, i když tady prožíval velkou část svého mládí, jezdil sem k příbuzným, byl to vynikající sportovec, golden boy, zlatý chlapec, obdivovaný mezi mládeží, ona byla rodilá Smidaračka, kráska, jak někdy, snad rozmarem nejvyššího tvůrce, holky bývají, třpytila se ve svém okolí jako drahokam mezi oblázky na dně křišťálového horského proudu.

Možná, kdyby si teď tyhle řádky přečetli, ani ve snu by je nenapadlo, že tenhle příběh, i když stylizovaný a modifikovaný, je o nich. Někteří lidé si už v podzimu života nejsou s to přivolat obrazy z dětství a mládí, jejich velká zmarněná láska je pro ně už strašně daleko, panebože, zakrytá, zadupaná, zasutá, zavátá.

Když teď po letech jdu náhodou kolem obchodu pana Pokrupy, kde se prodávají mandarinky a pomeranče, banány, kiwi a jiné ovoce a zelenina, občas si vzpomenu, že tady dříve bývala Matysova cukrárna, a tam v prostoru před ní až na roh k Steinerovu hostinci, tam stávaly o poutích Flaksovy kolotoče a střelnice.

A já vám zase vidím, jak tam pálí ten golden boy, zlatý boryš, frája a haur až na půdu, jak láme flintu jak milenku v pase a střelnicí lítají růže jak cizokrajní barevní ptáci, jak prostřílel za růže majlant, jen aby ta ubrečená šíleně krásná smidarská bludička poznala, že jejich láska nenávratně skončila.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

...nestojím o realitu, chci kouzlo...
/Blanche Du Bois v největším dramatu
moderního člověka " T r a m v a j
d o s t a n i c e T o u h a "
od Tennessee Williamse/

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

A cirkusy, panečku! Většinou stavěly své stany v parku, na různých místech, dole k otevřenému náměstí, jindy se vklínily mezi Buckovu hospodu, Erbanovu vilu a hořejší část parku, také na Hradčanech býval cirkus "na tržišti" / nebo chcete-li "na porážce"/, později i na sokolském stadionu.

Cirkus, ten jsem měl ještě radši než střelnice a kolotoče.

Já jsem vám měl celý život něco z komediantů. Pardon, abychom si rozuměli, já to komedianství chápu bez hanlivého přídechu. Komedianti jsou lidé s uměleckými ambicemi a nepokojnou kočovnou krví, jsou mnohem svobodnější a opravdovější ve své existenci. Vždycky jsem cítil, že volnost a bezprostřednost patří s láskou mezi to nejdrahocennější, co člověk má.

Už jako malý harant v předškolním věku jsem na chodníku na náměstí točil klikou flašinetu za umouněného dědka a vybíral od posluchačů drobné mince, jednou mě doma celý den hledali a já jsem za volňáška zametal a uklízel v cirkuse manéž a zvěřinec "na tržišti", hrabal jsem se mezi větší kluky, abych jim pomáhal točit Flaksův kolotoč se zvířátky, vyžíval jsem se v loutkovém divadle, v kterém jsme inscenovali pohádky pro fůru dětí u nás na dvoře, a tyhle choutky mě ani po letech neopustily, jako dospělý jsem hrával ochotnický divadlo, vystupoval v různých kabaretech, prostě tyátr a kumšt jsem nepřestal mít rád až do dnešní doby.

V cirkusech byla zvláštní atmosféra a cizokrajný pach, které mě vzrušovaly, krotitelé, artisti, žongléři, provazochodci, klauni, sloni, lvi, tygři, leopardi, opice, psi, medvědi, hadi, však víte, co mám na mysli.

Cirkusová manéž byla úplně jiná než to naše všední jevištěátko, na kterém jsme my předváděli naši každodenní pimprlačku.

Tísnili jsme se před cirkusem, už když přijel, dychtivě a nedočkavě jsme pozorovali šapitáky při práci.

Rád jsem potom poslouchal cirkusovou hantýrku plnou bambastického přehánění.

Na improvizovaném pódiu před vchodem do cirkusu před zahájením

představení se svíjely tanečnice, promenovali provazolezci, žongléři vyhazovali do vzduchu své nádobíčko, zápasníci vystavovali na odív své svaly.

V e l e v á ž e n é p u b l i k u m ! U v í d í t e , c o j s t e j e š t ě n e v í d ě l i ! !

/ Do toho rychlé údery na buben a pronikavý hlas trubky./

D á m y a p á n o v é ! Krasavice, která právě přichází, je bomba celé Ameriky, nejlepší bajadéra na provaze, tančila na laně přes Niagarské vodopády... a tahle svůdná Tajvanka, když vystupovala před sultánem v Istanbulu, dostala od něho umělecké jméno, které ji proslavilo po celém světě - S y č í c í A n a k o n d a ...neuvěřitelné jsou výkony našich polykačů ohňů, hadí ženy a hypnotizéra...

A tady je náš klaun A u g u s t , pokloň se váženému publiku. Náš šašek, dámy a pánové, je smutný melancholik, pořád se jen nudí, celý den se mu zdá prázdný, má také prázdné kapsy a prázdný žaludek, August je také nemocný člověk, má kapesní souchotiny a pořád si stěžuje, že ho bolejí strašně hodinky.

Co jsme se nasmáli těmhle omšelým vtípkům cirkusového principála a jeho šašoura.

V e l e v á ž e n é p a n s t v o , představení začíná už za několik minut, máte p o s l e d n í možnost si zakoupit těch několik posledních lístků, co ještě zbývají.

U v í d í t e n e v í d a n é a u s l y š í t e n e s l ý c h a n é ! N e v á h e j t e ! ! To vše za pouhé vstupné několika korun. Máte možnost zakoupit si i programy a fotografie našich umělců a prohlédnout si i náš světově proslulý zvěřinec.

Nejvíce obdivovaná a napínavá byla utkání cirkusových zápasníků a boxerů, mezi nimiž byli údajně i stárnoucí hvězdy našich předních i světových ringů, či spíš to byli jejich dvojníci, čertví, ale my jsme to brali za bernou minci, G u s t a v F r i š t e n s k ý , panenka skákavá, m l á t i č k a F r a n t a N e k o l n ý , černoši skuteční nebo jejich naviksované atrapy.

V e l e v á ž e n é p u b l i k u m ! ! P ř i c h á z í z l a t ý h ř e b n a š e h o p r o g r a m u ! ! N y n í u v í d í t e n e j v ě t š í h o s í l á k a v Č e s k o s l o v e n s k é r e p u b l i c e a svého času i v E v r o p ě , b a s č i s t ý m s v ě d o m í m m ů ž e m e p r o h l á s i t , ž e n e n a š e l r o v n o c e n n ě h o s o u p ě r e v c e l ě m s v ě t ě .

O jeho svazech a nepředstavitelné síle se můžete přesvědčit už teď na vlastní oči, dámy a pánové !

Dva koně, které jsme si vyžádali i s kočími ze smidarského dvora,
h o n e m ů ž o u r o z t á h n o u t ! !

/H i j é ! H i j é ! B u b n y ! ! T r u b k y ! ! /

Vytržení diváků při těchto zápasech dosáhlo vrcholu, když s cirkusovým gladiátorem bojoval za vyhlášenou prémii místní borec.

Zbožňovaným idólem smidarských kluků a holek, ale i dospělých, byl P e p í k H a l í ř ze stávecké štrikárny, štíhlý, ale zdatný s vypracovaným tělem. Snad nikdy neodešel z těchto klání poražen. Vypráví se, jak po jednom zápase, v němž měl jasnou převahu, mu direktor cirkusu nechtěl vyplatit odměnu, protože vyhlásili vítězem na body svého srábka. Tenkrát Pepík Halíř a jeho kamarádi z novobydžovského boxerského a zápasnického oddílu, kteří byli náhodou mezi diváky, to managementu cirkusu vytmavili na místě.

A pak bylo ještě jedno číslo, na které jsme toužebně čekali a kvůli kterému jsme navštěvovali cirkusová představení několikrát.

H y p n o t i z é r ! ! !

Jeho vystoupení se zcela vymykalo logice i fantazii malých vykulených kluků a holek. Ostatně i dospělí měli co dělat, aby se s tím rozumově nějak vypořádali.

Objevil se pobledlý M á g s pronikavýma, ale dálkami zacloněnýma očima. Byl tajemný a majestátní jako kouzelník I š i T o m o, kterého ve Smidarech dobře znali, neboť sem po několik let pravidelně zajížděl a inscenoval své mysteriózní výstupy v dolejší hospodě U Z a j í č k ů nebo v s o k o l o v n ě.

D á m y a p á n o v é ! Z vašich řad byl vybrán jeden vážený občan, jehož vniterné ústrojí je uzpůsobeno tak, že je schopen stát se médiem. Silou své vůle ho uvedu do hypnotického spánku, v kterém ho nechám prožít, v e l e v á Ź e n ě p u b l i k u m , n e u v ě ř i t e l n ě a č a r o v n ě c h v í l e.

Moje seance vás uvede v ú ž a s , až se vám bude tajit d e c h . Budete sledovat na vlastní oči, jak se médium noří do hloubek tajemství, o kterých on i vy j s t e n e m ě l i a n i p o t u c h y .

Rozmáchlým gestem přivolał na scénu známého smidarského hospodáře, který seděl v první řadě.

Posadil ho na židli na provizórním pódiu a klouzavě splývavými pohyby paží s otevřenými dlaněmi a mírně roztaženými prsty ho během několika desítek vteřin uspal a přivedl do transu.

" J s m e n a s e v e r n í m p ó l u , j e t a d y s t r a š l i v á z i m a , t ř e s k u t ý m r á z a f i č í l e d o v á v i c h ř i c e . . "

Sedláček se schoulil do sebe, ohrnul si límec u saka, bylo slyšet, jak mu drkotaly zuby.

/Mezi diváky zazněl smích./

Hypnotizér mu před očima mávl rukou a rozkázal velitelsky:

" D O S T ! "

Pak uvedl médium do opačné situace.

"Teď jsi na S A H A Ř E , ploužíš se po r o z p á l e n é m písku, slunce s á l á . . . "

Hospodář si utíral krůpěje potu, které mu stékaly po tváři. Začal si svlékat kabát, svetr, košili, boty, kalhoty..

" D O S T ! " zazněl povel, který zastavil provinciální striptýz, ale nemohl zastavit burácející smích.

"A teď se přeneseme jinam, na místo, na které už nikdy potom nezapomeneš - d o r á j e , Adame.

Rozhostilo se hrobové ticho, diváci měli nastraženy uši a oči na stopkách.

"Ty jsi, Adame, muž - hospodář...a tohle je E v a , ž e n a , ko-hos ještě nepoznal, bude tě provázet ve všech generacích až na věčnost, je to z á z r a k s t v o ř e n í" a nastrkoval mu koště.

Ve stanu vypukl smích, jako když se rozprskne rachejtle na noční obloze.

" E v a je ú r o d n á jako obilné pole a k r á s n á je, Adame, a š t í h l á jako cypřišová větévka, má o m a m n é b ř í d l i c o v é oči, cítíš, jak v o n í j a s m í n e m , h e b k á je, pohlad'ji..." a dával mu do ruky ohmatanou násadu po-metla.

...šéfici, to bylo k nevydržení...

" A teď s ní tanči svůj n e j v ě t š í H ř í š n ý T a n e c L á s k y , první a poslední , Adame.."

A farmářek se žádostivě přivinul ke koštěti a rejdlil s ním po pó-diu. Se řevem a údivem jsme sledovali, jak se sedláčkův bujarý dupák se smetákem pozvolna měnil ve vášnivý ploužák. Sladácký cajdák cirku-sových muzikantů obtáčel manéž jako žvýkáci guma.

To už nám nervy pochodovaly směrem ke kýblu.

..bylo to žraso k umlácení..

" P o p r v é , Adame, poznáváš ten v e l k ý c i t , vyzpoví-dej se Evě..."

Sedláček si klekl, objal pometlo a drmolil své vyznání.

Řičeli jsme, jako by nás čerti napichovali rozpálenými vidlemi na rožeň.

..tě prsk, to vám byla čubina..

" Eva umí n ě c o , cos j e š t ě n e p o z n a l , Adame. Je to K n ě ž k a M a z l e n í .. ale pozor, člověče, Eva je také k ř e h k á M a d a m M o t ý l e k , dotkneš se jí nešetrně a pak uslyšíš jen šelest jejích sametových křídel a tvůj s l a d k ý

B u t t e r f l y odletí do nenávratna..ale tebe, Adame, při pohledu na Evu zasáhl blesk.. a ty po ní už nikdy nepřestaneš p r a h n o u t... Eva je tvůj ú d ě l , Adame, tvé o p o - j e n í a tvé p r o k l e t í.."

A t e n R a j s k ý M á m i č a Č a r o d ě j n í k , L i k - v i d á t o r V š e d n o s t i a B a n a l i t lítal kolem roz- dychtěného sedláčka, pábil, lákal i varoval..

Vřeštěli jsme jak hejna paviánů.

..to byl šrumeč, páni bejci..

"Plač a naříkej, Adame," a dával mu pod nos cibuli, "Eva je ne- dostižná laň," Adam lkal jako raněné zvíře, "prchavá vůně," z očí mu tekly proudy slz," obláček mizející za obzorem, to je Eva, Adame, K r á s a j e v ž d y c k y m o t ý l í , m u s í š s t ř e ž i t o k a m ž i k y , k t e r é p r o ž í v á š v j e j í p ř í - t o m n o s t i " a Šaman nastrkoval koště a uskakoval, sedláček se za ním hnál a chňapal po nepolapitelné iluzi.

Publikum bouřilo, my jsme se mláceli jako pomínutí.

...byla to práskanda, borci..

Holky rozpaloval spíš tajemný lákající hlas Velkého Pábitele a je- ho roucha, byl přifiknutý jako orientální P a d i š a h . Holky vždycky letěly na veršičky a všelijaké serepetičky, ale my kluci jsme si bahnili v tom, že ten cirkusový maník měl strašlivou vůli, že při- nutil váženého smidarského souseda k takovým ptákovinám, v nichž rol- níček považoval ušmudlané pometlo za krásnou Evu, tu první atraktivní číču z rajské zahrady, a že brečel, když mu Satanáš strkal pod frňák cibuli, do které se s vášní zakousl, až z ní stříkala šťáva.

...byla to perfekto bouračka, blbštajni..

A pak to náhle přestalo.

Snad si hypnotizér uvědomil, že se pohybuje na ostří hrany pří- lišného zesměšňování média, snad mu dal pokyn direktor ze zákulisí nebo mu bylo líto natahovat sedláčkovi jepičí iluzi do nekonečna, ať tak či onak, h r a o m á m i v é m p ř e l u d u s k o n ě l a .

" D O S T ! D O S T !" mávl V e l k ý I l u z i o n i s t a rukou.

" Vracím tě, Adame, všednímu životu a tvé úmorné práci."

Sedláček se probouzel, mrkal udivenýma očima, vůbec nevěděl, co se s ním dělo.

Možná, že se po dlouhých letech, v kterých neúprosně stárl, setkal občas ve svých snech s Evou, krásnou, šálivou, mazlivou a nanicovatou a motýlí. Udřený sedláček, který nikdy nepřestoupil horizonty svého empirického vezdejšího světa, pocítil jistě vděčnost, i když to nikdy nepřiznal ani sám sobě, V e l k é m u M á g o v i za to, že mu kdysi pod cirkusovým šapitó o slavné smidarské pouti rozjitřil podvědomí a přičaroval mu, i za cenu posměchu, tu nádhernou iluzi o úchvatné ženě.

Seance skončila.

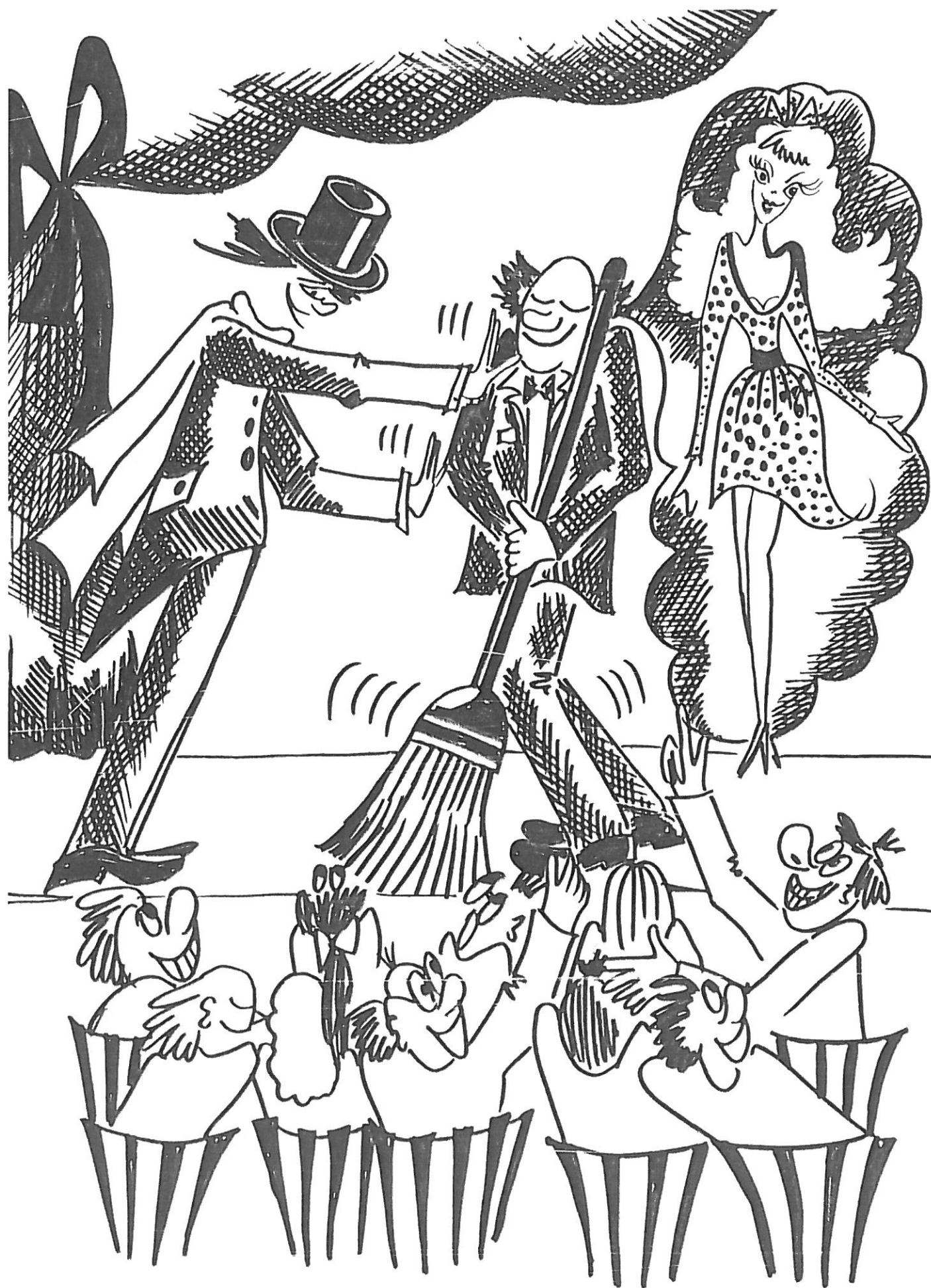
Hypnotizér se vítězně děkoval, sedláček se pomalu odplížil na své místo mezi diváky, potřásaje hlavou jako zmoklý pudlák.

My jsme z toho byli vyjukaní jako poledne, tenkrát jsme tomu věřili, brali jsme to všechno sakumpikum. Ale co když to byla jenom předem domluvená hra a švindl, co když si ten rolníček za cirkusovou prémie jen přilepšoval výnos ze svých políček, možná že jen klamal tělem a makal pakárnu a my jsme mu to papali i s navijákem. Tohle už nemůžu posoudit, přihodilo se to v docela jiném a daleko vzdáleném kontextu mého života.

A l e n e v ě ř í c í T o m á š o v é , c o ž p a k j e o p r a v d u t a k a b s u r d n í , ž e s e č l o v í č e k v e s v ě m s n u , b y t ť u m ě l e v y v o l a n ě m , p a c h t í z a k r á s o u ?

Šapitó se vzdouvalo hurónským smíchem, zatím co my, blázni bláznovští, bouřlivě tleskajíce a vyjíce ve frenetickém řevu, ne nepodobnému ryku daleko pozdější generace našich potomků, čágo belo šílenců, jsme neměli ani ponětí, ž e i l u z e j e k r á s n á a t o u h a p o n í j e h o d n a s p í š e o b d i v u n e ž v ý s m ě c h u .

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

To byla tehdy prima praštěná léta...

Anton Myrer

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Flaksův řetízkový kolotoč! Stával před Matysovou cukrárnou a částí před Matoušovým pekařstvím.

To už jsme nebyli žádní cápkové, kdepak, hlavním smyslem našeho života už nebyly pranice, ale začínali jsme vyhledávat příležitosti, jak se dostat co nejblíže k holčkám. A na řetízáku, to teda šlo, to vám Venca písk. Pozvali jste holku, aby se šla skolotočit, a ta vám byla vcukuletu jako říčná. Vyběhli jste po schůdkách, vyhoupli se na sedátko ještě když byl kolotoč v klidu, zamotávali se řetězy, a pak když se to rozjelo, caramba, prudce jsme se roztáčeli a mrňali do kolečka a holky se smály a vejskaly, a když jsme je posílali na tu kolotočnickou orbitální túru do smidarského mikrovesmíru, v nárazech větru se jim šíleně třepotaly sukně a vlasy se jim rozvíraly jako duhové vějíře, hlava se mi z toho vždycky točila jako zmrskaná káča, semotámo jsem vrhal pohledy dolů do té pohádkové propasti, kde se mísily barvy, vůně, hlasy, smích a křik a hudba, byli tam dole všichni kluci, ježatí a ušatí, i embryonální pásečkové a budoucí pardálové a seladoni, lítali tam jako cáklí, kasali se před holkami u střelnic, hučeli do nich a tahali je do cirkusu a na kolotoč, na houpačkách pištěla malá hvíždáta, když je máma s tátou nebo babička s dědou láskyplně kolébali, odrostlejší špunti, obého pohlaví, se při houpání dostávali až do hrůzostrašných vertikálních poloh, husté davy proudily po celém náměstí, lemovaném po obou stranách prodejnými stánky, až dolů ke kostelu, ty nejbarevnější skvrnky byly smidarské holky, naše spolužačky a kamarádky, bývalé uchichtané samárukasamánoha rozpustilky z dětských let, které se teď na jaře, když po nich začalo stékat zlato slunečních paprsků, překuklily v ladné princezky, rozhazující štědře kolem sebe medové kukuče a blouznivě čarovné cukrbliky, lásky naše štěněcí, nezapomenutelné, v tajných snech zbožňované, ale i nesměle dotýkané a prvně políbené, všechny tam dole byly, představoval jsem si je za těmi anonymními skvrnkami, jak kráslí smidarskou pouť, načínčané, načesané a vyštafírované v báječně prosluněných róbách, jak tam nazdařbůh špacírujou, šveholí a předvádějí přeplněnému korzu svou rozpukávající broskvově ojínnou svěžest a dychtivou rozkošnost, stejně jsem věděl, že se tam producírujou naschvál, že se natřásají jako pyšné pávice, jen tak, že vlastně trpělivě čekají, až se ti rozjívění kluci s kanadskými trávníky nebo emany a hamletovský-

mi háry na palicích přestanou placatit v lunaparku, až je to nebude bavit a vyrazí s nimi k muzice do sokolovny, do radnice nebo do do-
lejší hospody, byly to naše první učitelky tance a vrozené bosorky
čarující magickou, dosud nepoznanou blízkostí, které věděly, že ti
neohrabaní kluci se najednou změní jako mávnutím kouzelné hůlky, že
zmlkne jejich samolibé chvástání a silácká slova, že roztajou v je-
jich jarních náručích jako voskoví panáčci.

Točili jsme se tam nahoře a bylo nám krásně, díval jsem se na živé
městečko pode mnou, malinkaté jako špendlíková hlavička, a když se mi
ta holka na řetízáku zčistajasna utrhla a rozječela jako siréna,
začal jsem ji pronásledovat a těšil jsem se, že ji zase čapnu, a když
jsem ji chytil, přidal jsem se k ní a ječeli jsme oba na Flaksově ře-
tízáku jako párek zamilovaných magorů.

Dole nás sledovalo množství diváků, mezi nimi i starší lidé, kteří
se dívali se směsicí shovívavosti, obdivu i trochou lítosti, že je
všechno pryč, že už nemůžeš lítat na Flaksově řetízáku nad smidarským
náměstíčkem a pyšně a uzurpátorsky házet hezoulinkou ječící Smidarač-
ku do vzdušných proláclin s vědomím, že se ti bude vracet v uličnický
opojných obloucích jako usmátý sladký bumerang.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Byla to tenkrát bláznivá léta, kdy jsme chtěli být mermomocí
extravagantní a trojčili jsme na kvadrát, kdy jsme se jako nádherně
trhlí pošuci vznášeli nad filigránským městečkem, v němž žilo mnoho
přívětivých a přátelských lidí, kteří se pak v proudu času rozplynuli
ve vesmíru jako padající hvězdy.

Já už na ně a na tu báječnou zlatou a klukovsky mišuge dobu, pane-
bože, nikdy zapomenout nemůžu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jenže já se stále nemohu smířit s tím, že čas tak rychle ubíhá. I ten můj...

Ava Gardnerová

/jedna z nejkrásnějších filmových hvězd světa/

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Přeběhla léta, mnohé v životě zestárla a zaniklo, mnohé se zrodilo a rozkvetlo.

Svět ale navzdory společenskému pokroku se nestal lepším.

Kdo to jenom přitlumil pocity přátelství, schopnosti humoru, zábavy a bezstarostného, otevřeného, srdečného smíchu ?

Kam zmizela hravost člověka ?

Kdo ho jenom poznamenal lhostejností, neupřímností, falešnou převázkou a ztrátou charakteru, materialismem a sobeckým prospěchářstvím?

Všechno vyčichlo.

I smidarské poutě, které jsme si, s trochou stesku, prizmatem dětských očí na chvilku přivolali.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

POSLEDNÍ ADIÉ

Vklínila se do toho nekonečně dlouhá léta odloučení, kdy domov, dětství a mládí, kamarádi a lásky se ztrácejí jako ostrůvek v oceánu času.

Loďka našeho života nás odnáší a my odplouváme bez naděje, že se kdy vrátíme.

Ještě zamávej, než ostrůvek zmizí za obzorem.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Prameny: Vlastní vzpomínky.

Text hymny smidarských fotbalistů se podařilo zrekonstruovat díky obdivuhodné paměti pana Jaroslava Laifra z Medříčské ulice ve Smidarech.

Citáty: Z korespondence Fr. Vaníčka s Bohumilem Horynou /1988/.

Michael Jackson "Stranger in Moscow" /Pop Life 21/96/.

Jan Skácel "Jedenáctý bílý kůň" /Brno 1964/.

Anton Myrer "Poslední kabriolet" /Praha 1983/.

Ava Gardnerová /Denní Telegraf 13.7.1996/.

Tennessee Williams "Tramvaj do stanice Touha" /z amer. filmu/.

John Kennedy Toole "Spolčení hlupců".

Ilustrace: Mgr. Radka Vaníčková - Krahulcová.

Historické okénko

18

Jaroslava Brixová

Stav tělovýchovy a sportu v obci

Smidary

před rokem 1945 a po roce 1945

/ 3.závěrečná část/

Mimo fotbalu a hokeje měl se čile k světu oddíl stolního tenisu, který se v r.1955 probojoval až do krajského kola soutěže. Zásahu na tom měl vedoucí, p.Jiří Břeský, který současně chlapce trénoval.Tento sport zanikl v r.1968.

Nezanedbatelnou činnost vyvíjeli sportovní kuželkáři. Členové oddílu všechny náklady spojené s výjezdy na různá zápolení si museli hradit sami z vlastních peněz. Lze říci, že i kuželkáři zakusili pocity vítězství.

Rozbouráním kuželníku a vyčleněním zahrady MNV na stavbu zdravotního střediska i tento oddíl zanikl přibližně v r.1972.

V roce 1960 jsem objevila v prostorách sokolovny loutky asi 70-80 cm vysoké tzv. marionety. Protože k loutkovému divadlu jsem měla vztah již od útlého dětství - hrávala jsem okolním dětem divadla, začala jsem uvažovat o zřízení loutkové scény pod záštitou Sokola. Podporoval mne v tom můj kolega v práci, p.Bohuslav Špaček z Vysokého Veselí, který vyřezával loutky a založil loutkovou scénu, která byla široko daleko známá.

Podařilo se mi vytvořit soubor, do kterého se zapojili: Jan Vízek, J.Barták a p.Motyčka z Červeněvsí, ze Smidar p.učitel Cipro, E.Dobrovský, p.Archelous a já. Chyběly nám ženy.

Pronajali jsme sál v pohostinství paní Buckové. Pan Stádník, stavitel, zapůjčil fošny, a tak jsme začali budovat jeviště. Musím říci, že se nám opravdu podařilo. Dekorace malovali E.Dobrovský a p.Archelous. A tak začátkem roku 1961 začalo naše divadlo hrát pro veřejnost. Každou neděli ve 13 hodin se otevírala scéna. Pokaždé byl sál plný. Nechodily k nám jenom děti, ale i dospělí diváci.

Začátky byly těžké. Vybrané vstupné stačilo krýt nájemné, světlo,

otop a ze zbytků peněz jsme dovybavovali divadlo. Již jsme měli otáčivý horizont, reostat na tlumení světla i hudbu, která některé scény provázela. Na závěr divadelního představení byl vždy dodatek. Loutka, kterou k životu probudil p.Vízek. Prováděla krkolomné cviky na visuté hrazdě a jmenovala se Šua-Šua. Byla vždy vyvolávána a musela vystupovat.

Náš soubor byl dokonce pozván na školení do Chrudimi a několik členů našeho souboru se zúčastnilo "Loutkařské Chrudimi".

Loutkařská činnost nás stmelovala a vyplňovala večery zkouškami. Tato pohoda trvala až do roku 1962, kdy jsem se dozvěděla, že o mne a pana učitele kolují pomluvy. Nakonec to došlo tak daleko, že o nepravdivých pomluvách jsme se vzájemně informovali a rozhodli se, že se vším seznámíme soubor a od loutkového divadla odejdeme. Rozloučit se s divadlem, které nám přirostlo k srdci, nebylo lehké.

Můj odchod a odchod pana učitele znamenal rozpad souboru. Peníze divadla uložené na vkladní knížce byly předány koncem roku 1962 výboru TJ Sokola. Loutková scéna i pomluvy zanikly.

V prosinci r.1961 zemřel dlouholetý předseda Sokola p.Břetislav Kynčl, který se svoji manželkou, obětavě a s láskou po mnoho let pracovali pro tělovýchovu u nás. Jejich láska a obětavost jim přinesla přezdívku: Tyrš a Tyršová.

Následující období pro tělovýchovu lze označit jako sestupné. I když zájem je, přece jen chybí srdce, které hoří a pro myšlenku tělovýchovy dovede zapalovat. Snad takoví lidé se objeví v budoucnosti, avšak bude záležet, zda se vytvoří příznivější podmínky.

Další ztrátou bylo přestěhování sestry Josefy Zámstné. I když byla starší sedmdesáti let, v jejím srdci hořel přímo olympijský oheň. Byla to obětavá náčelnice, která dovedla pro cvičení každého získat a v tělovýchově udržet.

I když se říká, že nikdo není nenahraditelný, několik let trvalo než byla získána náhrada.

Po úmrtí Břetislava Kynčla, ke konci roku 1961, byl zvolen nový výbor v tomto složení: František Havelka, předseda, Václav Kubánek, místopředseda, František Vaníček, jednatel, Jan Šefara, vedoucí ZTV, Jiří Žilka, náčelník, Olina Příhonská, náčelnice, Slávek Kynčl, správce budov, Zdeněk Šimůnek, sportovní pracovník, Karel Kafka, výchovný propagační pracovník, Boh.Dubský, hospodář, Vl.Macková, zdravotnice. Tento výbor přijal velmi dobré usnesení:

- Vybudovat cvičitelský sbor mužů i žen a dodržovat cvičební hodiny.
- Zajistit pořádek v prostoru sokolovny a upravit kluziště.
- Navázat užší spolupráci se závody, MNV, JZD, ČSM, školou a snažit se získat nové členy.

- Zapojit fotbalisty v zimním období do pravidelného cvičení.
- Učinit vše pro zdar příští spartakiády.

Plány byly velmi dobré, avšak plnění je mnohem obtížnější, což ukazuje současnost.

Přesto nemusíme strkat hlavy do písku. Naše tělovýchova stále žije. Je pravdou, že mnoho let muži u nás necvičí. Přesto v zimním období tělocvična školy se ozývá hlasy mladých mužů - fotbalistů, kteří zde provádějí kondiční cvičení.

Mnohem aktivnější jsou naše ženy. Jejich cvičení nezaniklo. Změnily se cvičitelky, ale stále a pravidelně, každé pondělí, tělocvičnu oživují kroky našich žen. Přichází sem 18 až 20 cvičenek. V r.1984 TJ cvičenkám zakoupila magnetofon, podle kterého cvičí aerobik a spartakiádní skladby.

Spartakiáda pokaždé je vzpruhou a cvičenky se snaží o nejlepší umístění, aby se dostaly do Prahy. V současné době cvičení vedou Jana Deylová a Helena Kopecká.

Po čtyři roky cvičí i oddíl patnácti žákyň. Cvičí na nářadí a hraje míčové hry. Cvičitelkami jsou opět Jana Deylová, učitelka mateřské školy, a Helena Kopecká, šička n.p. Triola Smidary.

Každé jaro se objeví ve výloze našeho nákupního střediska hezký náborový letáček, kreslený místním občanem p.Šimkem, který zve naše ženy ke kondičnímu cvičení, zvanému aerobik.

Domnívám se, že cvičení žen do budoucna je perspektivní. Zaručuje to láska obou cvičitelek k tělovýchově i zájem žen uchovat si štíhlou postavu a pohyblivost. Prostě, ženy nejsou tak pohodlné jako muži, kteří dávají přednost před pohybem posezení u pulitru piva nebo u televizoru.

Také naše základní škola nezahálí. Ve školním roce 1988/89 má 5 kroužků dobrovolné tělesné výchovy. Pohybové hry vede p.učitelka Koucká. Do tohoto kroužku je zapojeno 28 žáků z prvních a druhých tříd. Dobrovolnou TV vede p.učitelka Chalupová. Účastní se jí 20 žáků třetích a čtvrtých tříd. Žáci pátých až osmých tříd mají tři kroužky. Z toho dva kroužky kopané chlapců vede p.Deyl a kroužek děvčat p.Deylová. Celkem v těchto kroužcích je zapojeno 54 žáků.

Lze počítat s tím, že z těchto dětí některé zůstanou věrné tělovýchově a budou ji rozvíjet i v dospělém věku.

Nezanedbatelnou pomocí školy je bezplatné zapůjčování tělocvičny od r.1961. Sama jsem tam v té době chodila cvičit. Právo cvičení v nové tělocvičně měly pouze ženy, ostatní složky cvičily stále v sokolovně. Teprve v sedmdesátých letech se veškerá tělovýchova přestěhovala do školní tělocvičny.

Ráda vzpomínám na cvičení, kdy nás cvičila sestra Zámostná. I když

jí bylo přes sedmdesát let, chodila za každého počasí ze Smidarské Lhoty. Pod jejím vedením cvičení byla radostná a patřila ke šťastným chvílím našeho života.

Každá z nás zapomínala, že je dospělá. Naše skotačení by bylo posuzováno jako neodpuštělné a jistě by jej postihly káravé pohledy. Nejdříve přišla rozcvička, potom nářadí a nakonec tanečky, které byly mezi námi velmi oblíbené.

Cvičenky se u nás připravovaly na každou spartakiádu a vždy cvičili i žáci naší školy. Avšak pokaždé všichni do Prahy neodjeli. Stalo se, že cvičitelka v r.1980 špatně nacvičila skladbu žen. Veškeré těšení na Prahu bylo marné. Dostavilo se zklamání. Sama jsem absolvovala spartakiádu v r. 1960. Jsou to nezapomenutelné chvíle. Byly jsme ubytované ve střední škole v Praze 11. Nevadilo nám brzké vstávání, ani nacpané slamníky ani studená voda, ani vojenská kuchyně, ani nácvičné Na Vypichu. Všechno bylo nezvyklé a nové.

V Praze naše cvičenky dostaly přezdívku "rachotilky". Často jsme všichni stáli a čekali dlouhé hodiny. A tak naše skupina si krátila dlouhou chvíli tanečky, které nás naučila sestra Zámotná. Náš repertoár začínal "Náchodským zámečkem vršku kulatého" a končil "Starej rachotil kalhoty ztratil. Rachotilka šla, kalhoty našla. Dala mu je." Vždy kolem nás bylo veselo a přidávaly se další ženy.

Při vstupu na stadion každý cvičenec snad prožíval stejné pocity. Pohlcovala nás masa a burácející ochozy. Každý cvičil, jak nejlépe uměl. Zaplavovala nás veliká radost a dojetí. Prostě nezapomenutelné chvíle, na které budeme celý život vzpomínat. Provázela nás nejen radost, ale všichni jsme se museli podrobit určité disciplíně a kázni. Protože tisíce cvičenců by se nedaly jinak zvládnout. Stalo se, že někteří tento pořádek přeci jenom porušili.

Na Vypichu, kde se konaly nácvičné, ve stanech byli ubytováni vojáci. Když se náš pobyt v Praze chýlil ke konci a konaly se poslední nácvičné, jedno ráno vidíme zvláštní úkaz. Mnoho stanů má bílé čepice. Při zvýšené pozornosti poznáváme, že to není sníh, ale bílé sukně cvičenek - žen, kterými stany ozdobili vojáci, a tím se pochlubili návštěvou.

Nevíme, co se tu noc odehrávalo ve stanech vojáků. Je však možné, že některá cvičenka si z této avantýry přivezla domů živou vzpomínku a ještě dnes při pohledu na svého potomka vzpomíná na neznámého vojína.

Počínání návštěvnic stanů se stalo předmětem kritiky. Horší bylo jejich zklamání, když poznaly, že ze strany vojáků všechno bylo zorganizováno na jednu jedinou noc. Snad recese. Za chybu se však vždycky platí. Na závěr této epizody chci říci: "Vím, že k lidské

vlastností patří podezíravost, proto prohlašuji, že z našeho kolektivu ani jedna cvičenka neměla účast na této noci. Ráno jsme všechny byly na nácvičné a společně jsme se dívaly na ten bílý zázrak."

Na poslední spartakiádu nacvičovalo 24 cvičenek. Do Prahy odejelo pouze 8. Byly to: M.Tauchmanová, H.Kopecká, A.Pokrupová, J.Hlásková, V.Kubalíková a D.Brandová. Ubytované byly v TJ Praga. Ubytování si chválí. Tekla teplá voda a byla možnost sprchování. Strava v restauraci.

Naše cvičenky navštívily divadlo E.F.Buriana, koncert v Lucerně, Večery družby a jiné akce pořádané pro účastníky spartakiády. Jen vstávání o druhé hodině ranní jim nikdo neodpustil, právě tak jako nám.

O cvičence po stránce kulturního vyžití bylo zřejmě mnohem lépe postaráno jak v období, kdy se spartakiády zúčastnila naše generace.

Za vzorný nácvik spartakiádní skladby v r.1985 p.Tauchmanová a p.Deylová obdržely diplom. Uznání se dostalo i TJ Smidary, včetně peněžitě částky 2.500,-Kčs pro družstvo žen.

Cvičení - skladbu "Rodiče a děti" u nás nacvičovalo 16 párů. A opět samé ženy a děti. Ze Smidar: A.Pokrupová, B.Horáková, O.Jelínková, D.Knížová, M.Medková, J.Hlásková, H.Zábranská, M.Kubincová, Z.Nováková.

Z Červeněvsi: D.Kršková, L.Albrechtová. Z Chotělic: D.Pokorná, J.Kubištová. Z Loučné Hory: H.Bernartová, J.Draštíková a z Vinar M.Horáková.

Vyvrcholením nácviku byla účast na veřejných vystoupeních, na okrskových spartakiádách v Novém Bydžově a v Chlumci n.C.a na okresní spartakiádě v Hradci Králové.

Největší radost prožívaly děti. Cvičení bylo rozkošné.

Družstvo mužů naší obce se zúčastnilo jedenáctého sletu v r.1948 a cvičilo do r.1955. Potom stagnovalo. Muži opět začali cvičit v r.1962 a cvičení skončili v r.1967.

Vím, že od r.1948 do současnosti spartakiády se zúčastnili pouze jedenkrát. Nemohu však zjistit ve kterém roce. Pamětníci říkají, že to bylo v období, kdy začaly být moderní letní pánské košile, které se nosily na vrch kalhot. Jeden ze cvičenců si tuto košili zakoupil a těšil se, že v Praze ukáže, jak i venkov umí jít s módou. Budeme ho nazývat jeho křestním jménem František. /Zemřel v roce 1980/. A nyní co jsem o tom slyšela:

František se košilí vychloubal a hned ji oblékl při první vycházce. Před chlapy se trochu natřásal. Ti, ne ze zlomyslnosti, ale z legrace, umázli jeho košili hořčicí v místech, kde záda přestávají

mít slušné jméno. Hořčice na vzduchu zhnědla a připomínala cosi ne příliš voňavého.

Františkovi dělalo dobře, když na Václavském náměstí budil pozornost děvčat, která se za ním ohlížela. Stal se mu však nápadný jejich smích, který ho zneklidňoval a nakonec si uvědomil, že asi není něco v pořádku. Proto se raději vrátil na ubytovnu.

Když zjistil příčinu pozornosti a smíchu, zalomcoval s ním hněv. Začal se mračit na všechny kolem sebe a přestal i mluvit. Tím pádem se stal terčem různých narážek a úsměšků. Spartakiáda mu pěkně zhořkla.

Konečně nastal poslední den pobytu v Praze. Rozjásanou Prahou šel průvod nadšených cvičenců. Tato nálada ztrhla i našeho Františka. Zapomenuta byla košile. Rozesmál se a z jeho rtů se ozvalo mocné: "Hurá. Na shledanou, Praho, o příští spartakiádě." Bohužel, toto zvolání ze strany mužů, do dnešní doby se nestalo skutečností a neuskutečňuje ho ani současná generace.

Pro cvičení v obci jsou dobré podmínky ve školní tělocvičně. Se vstupem do tělocvičny nejsou potíže, jako tomu bylo do r.1986. Ale naše pohostinství je o pár kroků blíže a nový hostinský čepuje dobré pivo. Je tam také možnost dívat se na televizi.

V závěru chci říci, že rozvoj tělovýchovy v obci poznamenává mládež, která po dokončení školní docházky odjíždí z obce do internátních škol a učilišť. Vrací se domů v pátek odpoledne a nebo večer. Neboli tím je zmařena možnost rozvoje tělovýchovy v obci. V dospělosti je již pozdě. Mají osobní zájmy, popř.i rodinné starosti, takže o cvičení nechtějí ani slyšet. Je to veliká škoda pro ně i pro společnost.

Na základě uvedených podmínek tělovýchova má zelenou jenom tam, kde je mládež soustředěna. V obcích jako je naše, pouze živoří.

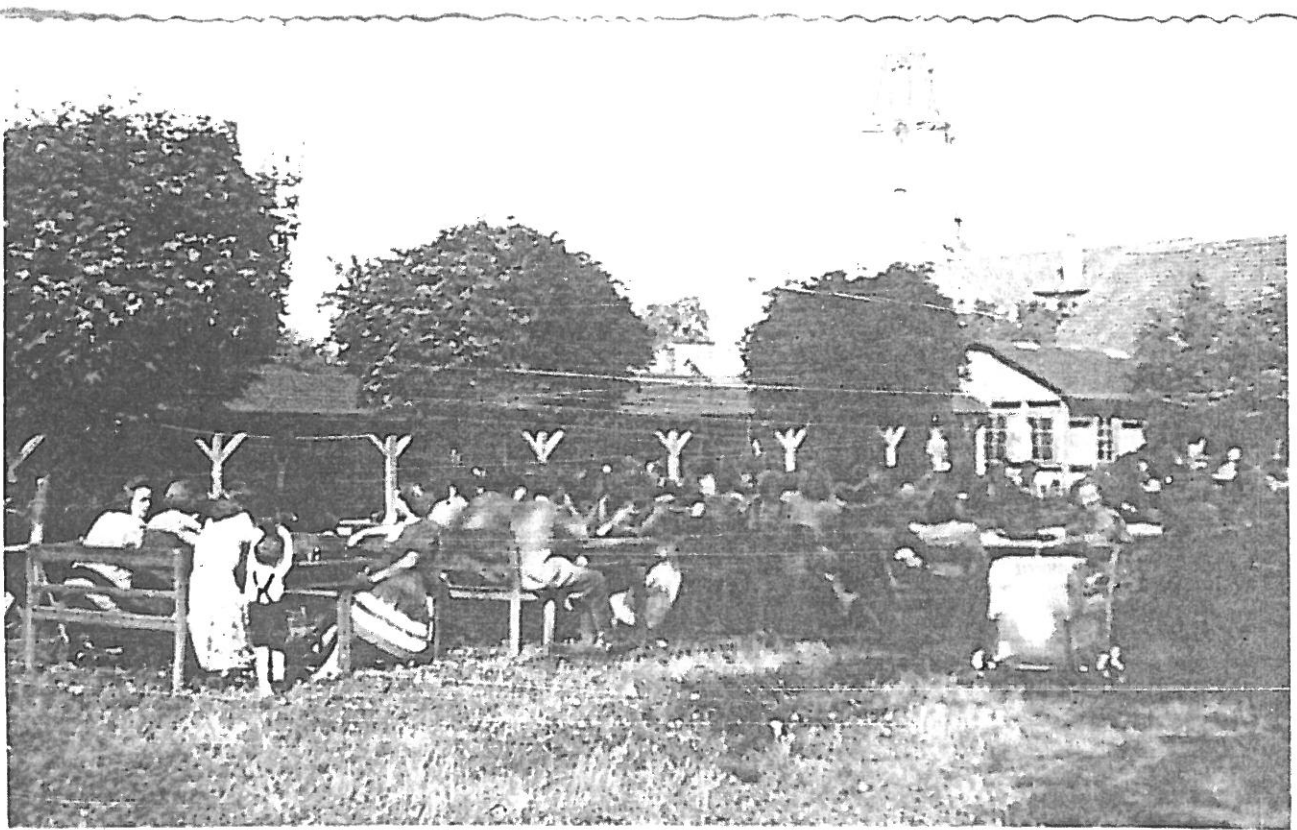
Nevěřím však, že tělovýchova v obci zanikne. Naše ženy, které jsou také matkami, mají nejen dcery, ale i syny. A zde je jiskřička naděje, že i v srdíčkách chlapců se rozhoří plamínek pro tělovýchovu a opět se objeví družstvo žáků a mužů, které začne cvičit vedle žákyň a žen.

Zdroj, ze kterého byl čerpán materiál:

- 1/ Zápisy z výborových a členských schůzí Sokola Smidary od r.1919 do r.1988.
- 2/ Vzpomínky pamětníků:
Josefa Šefary, dříve bytem Smidary
Zdeňka Šimůnka, dříve bytem Červeněves
Josefa Hloucala, krejčího, Smidary
Jaroslava Laifra, bytem Smidary
Zdeňka Drbálka, dříve bytem Smidary

Františka Rouhy, dříve bytem Smidary
Františka Rosůlka, bývalého pekaře, Smidary
Boženy Matysové, Smidary
Jiřiny Šoltysové, Smidary
Heleny Kopecké, Smidary
Jany Deylové, Smidary
Ivana Deyla, Smidary
Ivana Deyla ml., Smidary
Jana Šefary, Smidary

A od dalších občanů, kteří přispěli k objasnění některých
drobností.

Koncert v radnické zahradě r.1946

/ v pozadí kulečník /

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Nově narození

21.3.1997 Helena Čapková
Chotělice 41

9.4.1997 Kateřina Hloucalová
Smidary 337

SNATKY

28.3.1997 Aleš Závěský - Křičov 40
Dana Blažková - Smidary 229

ÚMRTÍ

11.3.1997 Ladislav Vaníček
Smidary 255

27.3.1997 Josef Hloucal
Smidary 285

Ve společenské kronice našeho časopisu nebylo omylem uvedeno úmrtí pana Josefa Štajera ze Smidar čp.327, který zemřel 22.6.1996 v Necha-
nicích.

Tímto se omlouváme manželce paní Jaroslavě Štajerové a dětem.

Zlatá svatba

Dne 26.4.1997 oslavili zlatou svatbu manželé Vlasta a Jaroslav
Laifrovi ze Smidar čp.189.

Do dalších let společného života přejeme pevné zdraví a osobní
pohodu.

Marie Zavadilová
matrikářka

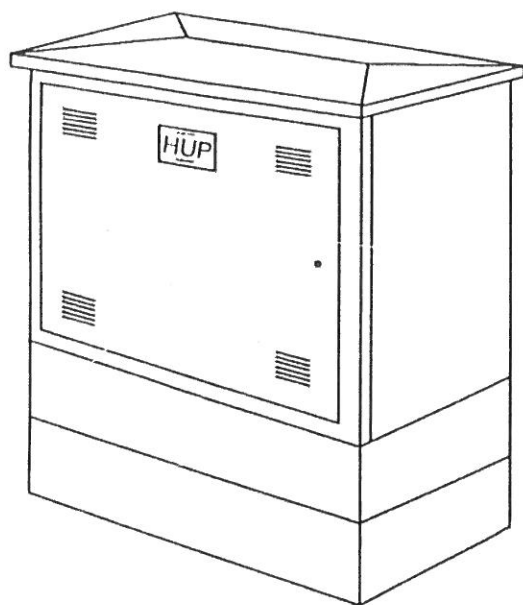
Pro chvíle oddechu

POMUČKA AER. ANAT. IMAGO	VONNÁ BYLINA	MORAVSKÁ REKA	1. DÍL TAJENKY	SPZ TABORA	DOMACKÝ ATANAS		SIBIRSKÁ SFILMA	STAROGER- MÁN	SPZ KOLINA	BARVIVO NA VEJCE		PLAVECKÝ STYL	3. DÍL TAJENKY	PLANETKA
ČLOVĚK S VADOU ŘEČI						KRATKÝ KABÁT					SPZ KROMĚŘÍŽE OSIDLO			
UZAVŘÍT SNÁTEK						RYTÍŇA V OLOVU CITOSL ODPORU								
PŘEDLOŽKA				SVEDSKÁ SKUPINA OVES (BOTAN.)					VYHODNÁ KOUPE ANTICKÁ HRA					
ZNAČKA TUKU					ITALSKÁ METROPOLE PŘEKLAD BIBLE					ÚL (ZAST.) MUŽSKÉ JMENO				SPĚCH
	BYT NUCEN	KOČKOVITÉ SELMY HUSARSKÝ KABÁT				POPĚVEK NADEZDIVKA					ETYLALKO- HOL POPINAVA ROSTLINA			
DLOUHÝ SAVLIVITÝ NŮZ							ČIVA STADIUM VÝVOJE HMYZU					SPZ SOKOLOVA ŽENSKÉ JMENO		
STINATI								SOUČAST DEHTU VĚZENÍ (ZAST.)						
SOLMIZAČ SLABIKA			ORIENT TANEČNICE POTŘEBA ORÁČE						ZKOSENI STAŠKOVO JMENO					UGARITSKÁ BOHYNĚ
SYSTÉM HODNOCENÍ SACHISTU				AKVARIJNÍ RYBKA ŽENA CHAPLINA						EDISONOVO JMENO SABES				
UKAZOV ZAJMENO					PŮVODCE DĚJE SVATEBNÍ KVĚTINA						STAROREK PODZEMNÍ STAVBA			
	DRUH SLITINY	PŮVODCE NAKAZ NEJEN (KNIZ.)				ZUSTAT MOC						ANO (NAREČNĚ) SKRAPĚT		
JIŽNÍ PLOD							NÍZKÁ SEDAČKA RUDNÁ ŽILA							
HLE (NAREČ.)			JMENO PSA DRUH LEKÁRE					SILNÝ PROVAZ ZAPAS CHVAT					OZDOBA	DRUH VINA
DRUH PALMY				SARMAT LOVKYNĚ USTRIC					TESANÍ (RIDČ.) AZERBAJD PRISTAV					
PODNIK V PEČKÁCH					SPOJKA LETA PANĚ					PROBĚLKA ČÁST LONDÝNA				
	BEZHRYBY VELBLOUD NASEP					DRUH KVĚ- TENSTVÍ RECKY VZDUCH					HLAS TRUBKY CHUCH- VALEC			
BYŠICKÝ PODNIK						MRŠTNÝ POHYB SLOVENSKÁ ČASTICE						ZNAČKA AMERICIA ZNAČKA ASTATU		
JAK (SLOVEN.)				2. DÍL TAJENKY										
POVRCHOVÝ DUL				ALŽIRSKÝ PRISTA					NASYCENÝ UHLOVODIK					

Obecní úřad informuje

- od pondělí 12.5.97 do konce měsíce května se vybírají poplatky ze psů / 50,-Kč za jednoho psa + 75,-Kč za každého dalšího / starších šesti měsíců.
- zároveň se vybírají poplatky za pronajaté pozemky /louky, políčka/ s tím, že se budou ihned prodlužovat nájemní smlouvy.

Různé velikosti stavebnic pro zastřešení venkovní instalace plynu a elektřiny

Betonové armované stavebnice

Pro zastřešení plynové nebo elektrické instalace, sestavitelné bez použití cementu nebo malty.

Možno stavět za každého počasí, v různé roční době. Montáž bez jakéhokoliv nářadí, stačí jen obyčejná vodováha.

Výška libovolná, dle počtu soklových dílů / á 20 cm /. Síla stěn 4 cm.

Součástí stavebnice jsou ocelová dvířka, povrchově upravená vypalovanou barvou a opatřená předepsanou nálepkou s nápisem HUP - Hlavní Uzávěr Plynů

UKÁZKA SKŘÍŇKY A DALŠÍ INFORMACE NA OÚ SMIDARY

Možnost použití stavebnice

Stavebnice je možno budovat i na stávající podezdívky, např. původní plot nebo vyzdívku z ozdobných cihel či kamene.

Místo soklových dílců je v tomto případě třeba použít ocelový rámeček, který slouží jako základ pro stavbu vrchní části.

Tento je třeba objednat zvlášť.

Dodávané rozměry jsou : 60 x 40,

70 x 40, 80 x 40, 100 x 40

a 100 x 60 centimetrů.

Povrchově upraveno

vypalovanou barvou.

Autoškola HLUŠICE nabízí

KONDIČNÍ JÍZDY

po PRAZE

pro držitele ŘP vozem Opel Corsa diesel

- ⊗ termíny dle zájmu a po vzájemné dohodě
- ⊗ výhodná, přijatelná cena
- ⊗ odjezd v 7.00 hodin z Nového Bydžova
- ⊗ návrat v 18.00 hodin do Nového Bydžova

I N F O R M A C E :

0448 - 834 21, kl. 25 během dne, večer 0448 - 834 47 p. Brett
večer 0448 - 224 20 p. Klecar

Vydává Obecní úřad ve Smidarech. Ročník 1997. Vychází nepravidelně.
Odpovědný redaktor: E.Řeháčková. Povoleno Okresním úřadem Hr.Králové.